

Виходять у Львові
щодня (крім неділь
гр. кат. свят) о 5-ій
годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: улица
Чарнецького ч. 12.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи
звертають ся лиш на
окреме жадані і за вло-
женням оплати поштової.

Реклямація
невипечатані вільні від
оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата
у Львові в агенції
дзвеників пасаж Гавс-
мана ч. 9 і в ц. к. Ста-
росгнях на провінції:
на цілий рік К 4.80
на пів року „ 2.40
на чверть року „ 1.20
місячно . . . „ —.40
Поодинокое число 2 с.
З поштовою пере-
силкою:
на цілий рік К 10.80
на пів року „ 5.40
на чверть року „ 2.70
місячно . . . „ —.90
Поодинокое число 6 с.

Справа квоти.

На спільні австро-угорські потреби інші доси доходи з ціла, решту же доплачували із своїх бюджетів обі половини монархії після такого відношення: Австрія давала 65.6 частий, а Угорщина 34.4. Такий ключ установлено в р. 1867, обчисливши, що саме таке є процентове відношення між доходами з податків в обох половинах монархії. Тоді всі податки в Австрії і на Угорщині були цілком однакові, отже такий розділ квоти був цілком оправданий. Однак в слідуєчих 40 літах значно змінили ся системи податкові в обох половинах монархії і в Австрії появили ся податки цілком незвісні на Угорщині, на примір податок особисто-доходовий. Не можна отже вже творити квотового ключа з процентового відношення між сумами обох бюджетових доходів. З тої причини комісія австрійської квотової депутації приймила внесення свого референта бар. Швеґля, аби від тепер взяти за підставу до уложення ключа число населення, що єсть справедливо з тої причини, що єго можливість однакова в обох половинах монархії. Новий ключ буде відповідати процентовому відношенню даваних рекрутів, на котрих удержане, уружене

і вправу іде в найбільшій часті спільний бюджет. Австрійська квотова депутація приймила внесення своєї комісії і відповідне письмо вислала до угорської квотової депутації, а до переговорів з нею вибрала тіснійший комітет з послів Хлюмецького, Швеґля, Абрагамовича, Ромберга, Кайзера, Повшого і Страньського.

Тепер побачимо, як виглядає ключ, який предкладає австрійська квотова депутація.

Після спису населення в році 1900 має Австрія населення 25,921,671, а Угорщина 19,254,559 — отже разом 45,176,230. Коли то послідне число становить 100%, то перше виносить 57.6%, а друге 42.4 процент.

Рекрутів Австрія має 59,024, а Угорщина 44,086 — разом 103,110 людей. Отже знов на Австрію випадає 57.3, а на Угорщину 42.7 процент.

На тій підставі австрійська квотова депутація предкладає такий ключ: Австрія буде в будучности платити не 65.6, але 57.6%, а Угорщина не 34.4, лише 41.4%, або Австрія о 8% менше, а Угорщина о тільки більше. Дохід з ціла не буде ділити ся, лише як доси буде іти в цілости до спільного бюджету, але то лише до того часу, доки не прийде до економічного розділу між обома половинами монархії. Видатки в сім році т. є. від 1 липня 1905 до кінця червня 1906 парламентарно не

ухвалені, але покривані задатками, будуть покриті після дотеперішого ключа.

Коли новий ключ буде прийнятий, покаже ся така різниця грошева, беручи округло число:

Преліміновані на слідуєчий рік спільні видатки звичайні виносять 346 мільонів корон.

Преліміновані на слідуєчий рік доходи з ціла 116 мільонів корон.

Полишає ся до розділу 230 мільонів. Після дотеперішого ключа на Австрію випадає 150 мільонів з тисячами, а Угорщину 79 мільонів з тисячами, після нового ключа на Австрію припаде 132, а на Угорщину 97 мільонів — обі квоти з тисячами. Бюджет надзвичайний: на уружене 75.3 мільонів, а на кредит окупаційний 7.6 мільонів, разом 82.9 мільонів. Після дотеперішого ключа випадає на Австрію 54.38 а на Угорщину 28.52; після ключа нового на Австрію 47.75, а на Угорщину 35.14 мільонів.

Отже разом на всі потреби спільні Австрія платила би менше о 25.05 мільонів корон, а Угорщина о тільки більше.

Колиж прийде до економічного розділу і Австрія буде собі брати своє ціло, а Угорщина своє, то єї видаток на спільні потреби збільшить ся о 20 мільонів корон, а о стільки змен-

Мачоха.

(З німецького — Ф. Свензон)

(Дальше).

Милосердний погляд Гільди спочивав на ній. Она знала єго сумну історію; іменно єго нещастя і смуток обудили в єї молодім, чистім серці любов, але она дала єму виговорити ся, чула, що то приносить єму полєкшу і ніколи єго нещастя не зробило на неї такого глибокого вражіння як тепер, коли чула о тім з єго власних уст. Як она єго любила, як любила ті глибокі, засумовані очи, що гляділи далеко перед себе.

— Простіть, панно Гільдо, я вас нужду. Забуваю на теперішність, думаючи о сумній минулости. Від смерти моєї жени показував ся я як найрідше в Боркові. Нашого малого хлопця віддав я до тещі, а по єї смерті взяла єго до себе моя тітка, генералова Фальк. Але у неї не може він довго лишити ся. Тітка Лавра слаба, а він дуже непосидючий і пестий хлопець, якого она не може стерпіти. Альфредови тепер пять літ, він потребує виховання твердого але й любячого. Позаяк він ще за молодий, аби взяти для него учителя, а я задля моїх многих подорожий не можу виконати моїх обовязків вігця супротив него — дома ніколи не можу довго усеїдти — то я задумав дати моїй дитині матір,

котра би не лише з простого почуття обовязку, але й з любови до сироти займила ся дитиною, хоч отець не може їй дати своєї любови. Тепер знаєте причину.

Великі очи Гільди тремлииво і питаючи гляділи на єго уста; она не знала, чи зрозуміла єго, або чи їй сниться ся — она матерію єго сина?

— Не знаю, чи в мені будять ся чувства вдячності чи недоволення. Коли мое самотне і невідрадне положення викликало у вас співчуття і спонукало вас просити мене, аби я стала матерію вашого сина, то нехай вам Бог заплатить, хоч я вашої великодушності в такому виді не можу приймати. Колиж противно був би то недостаток пошанованя длятого, що я бідна дочка лісничого, то робіте мені кривду і я жалує більше над вашим недостатком поваги як над обидою, яка стрітила мене самотну з вашої сторони.

Она підняла ся з достоїнством.

Він сидів спокійно.

— Сідайте, панно Гільдо, послухайте мене, нехай вам все скажу.

Але она мимохить стояла. Він встав тепер і сказав півголосом, немов би встидав ся своїх власних слів:

— Прошу вас, панно Гільдо, сідайте тут коло мене і послухайте мене спокійно.

Гільда сіла, він також. Фальк говорив дальше:

— Я винен дати вам поясненє. Позвольте мені говорити?

Надумав ся ще раз. Она зробила єму то поясненє о много тяжшим, як він гадав, і єго

рівночасно гнівало, що она обудила в ній занята. Він зробив той крок по зрілій розвазі в пересвідченю, що єго корнетне предложєне бідна дочка лісничого прийме з радістю і вдячністю. Він добре знав, що она не належала до звичайних женщин, яких стрічає ся кожного дня в товариських кругах. Слава, яку собі молода дівчина в охрестности придбала, будила в ній поважанє і довіре і тому вибрав він єї на опікунку свого сина.

— Ви, панно Гільдо, назвали перед тим два чувства, які мене спонукали зробити вам предложєне, але ви в обох случаях помиляєте ся. Ви кругла сирота, без родичів, без родини і без маєтку. То вистанє, аби обудити співчуття і охорону у людей, але не спонукає ще до того, щоби дати вам з милосердія мое імя; того було би за багато. Ви молоді. Маєте здоровлє і значний засіб відомостий — і — простіть мені мою отвертість — ви дуже хороші. Такий жєнщині, як ви, стоїть цілий свїт отвором.

— Тепер перейдім до другої причини — недостатку пошанованя. Чи дійсно гадаєте, панно Будде, що я дав би якийсь жєнщині мое імя і зробив би єї матерію моего сина, коли би не мав для неї великої пошани і широго довіря? Що я був отвертий і не удавав чувства, якого не маю, то винен я був вам і собі самому; подружє — або, скажім, сполучєне — оперте на обманьстві, було би недостойним нас обоїх. Тому я гадаю, панно Гільдо, що моя отвертість, хоч і видала ся вам обиджучою, була цілком умітна. — Трохи терпєливости, панно Гільдо, і розумію ваш визиваючий погляд і зараз на него відповім. Чуєте себе на

шить ся австрійський видаток. Та ріжниця винесе 45 мільонів річно. Як показує ся, Угорщину буде дорого коштувати економічна самостійність, але не знати ще, кілько они виторгують з нового ключа.

Вісти політичні.

З австрійської делегації. — Гостина англійської флоту в Росії. — Події в Росії.

Перед замкненням засідання бюджетової депутації в п'ятницю прийнято бюджет спільного міністерства фінансів. На суботнішнім повнім засіданню австрійської делегації п. Крамарж доказує, що Австрія повинна в справах балканських іти поруч з Росією. Перевиджує, що незадовго прийде до порозуміння між Росією і Англією, виступає против тридержавного союзу і всіх прислуг, які робить ся Німеччині, а єсть за удержанем добрих взаємин з Росією і Італією. За судьбу Австрії бесідник не боїть ся, бож всі знають, що без Австрії не буде рівноваги ані в Європі ані в світі. Події в Росії характеризує бесідник як суспільні а не політичні. Росії потрібно свободи і ладу. На жаль ті, що бажають свободи, не мають відваги зробити ладу, а ті, що хочуть ладу, не хочуть свободи. Погромів він не похваляє, однак треба замітити, що в Росії жиди займають перше місце в революційнім русі. В кождім разі супротив суспільної небезпечности, яка грозить габсбуркській монархії зі сходу, треба і у нас вдоволити маси і заспокоїти їх потреби. Бесідник не похваляє внутрішньої політики, тому буде голосувати проти бюджету. — Дел. Бернрайтер боронив

тридержавного союзу і заграничної політики гр. Голуховського. — По промові дел. Шустершица і гр. Шенборна говорив дел. Абрагамович. Він єсть за угодою з Угорщиною, за порозумінем з Росією і похваляє політику гр. Голуховського. Буде голосувати за бюджетом.

Сего літа, як звісно, заповіло англійське правительтво гостину англійської флоту в російських військових портах. „Бірж. Ведомості“ подають таку програму прийняття російської ескадри: Перший день: торжественне прийняте в Кронштадті; другий день: прийняте адміралів і офіцерів в Петергофі; третій день: оглядане Петербурга, снідане в англійській амбасаді і четвертий день: поворот до Кронштадту. Англійська праса остро виступає против тої гостини, з огляду на недавні погроми жидів.

В російській думі у відповіді на інтерпеляцію в справі голоду заявив міністер справ внутрішніх Столипін, що борба з голодом буде все предметом печаливости правительтва. В сім році правительтво буде на то потребувати 10 мільонів рублів і предложить думі проєкт закона в справі несеня помочи населеню. На ту ціль видано вже звик 80 мільонів рублів. Міністер поборює закиди, немов би внаслідок голоду вибухли пошести. Правительтво дожидає свідлання населеня, бо инакше акція була би дуже утруднена. Ніколи правительтво не спиняло діяльності приватних осіб в несеню помочи голодуючому населеню. — На ту бесіду міністра відповідав цілий ряд послів, виказуючи, що місцеві власти спиняли все діяльність приватних осіб в несеню помочи голодним. П. Аладін серед гучних оплесків лівіці заявив, що правительтво винно зубоженю населеня. Такий Гурко, котрий поставив внесене о зрабоване майна тих осіб, котрі брали участь в рільничих розрухах, тепер імено-

ваний управителем ратункової акції в тих околицях. Міністри не являють ся в думі, коли іде бесіда о амнеції, але коли треба грошей, то приходять. Гроші пропали в кишнях урядників. Бесідник предкладає утворити для тої справи комісію зложеною з послів. До правительтва Дума не має довіря і не ухвалить ему ні копійки. — Бесіду п. Аладіна прийнято гучними оплесками. — Відтак п. Родічев в дуже острій промові закидав правительству, що довело Росію до крайного зубожіння. В Росії доти буде голод, доки виключно правительтво буде займатися удержуванем ладу і доки серед урядників буде ширити ся злодійство і деморалізація. — Міністер Столипін заявив готовість відповісти на піднесені закиди, але не хоче вдавати ся в полеміку з послами лівіці. На те счинив ся в палаті такий крик обурення, що міністри мусіли виїти з салі. — На внесене пос. Набокова і Аладіна Дума ухвалила всіми голосами против трех таку резолюцію: „З огляду на перепони ставлені все ратунковій акції в околицях навішених голодом і з огляду на те, що нема одвічального супротив Думи міністерства, жадає Дума установленя окремої комісії під контролею Думи для поборюваня голоду“. На тім закрито засідане і назначено слідуєче на четвер. На тім засіданню буде вести ся дискусія над погромом в Білім стоці.

В Петергофі в днях 16 і 18 с. м. відбули ся під проводом царя наради, на котрі запрошено також бувшого надпрокуратора синода Побідоносцева. В сім місяці має появити ся царський маніфест в аграрній справі. Автором его єсть на бажане царя Побідоносцев. — На засіданню сторонництва автономістів представитель кадетів Обнинський заявив, що кадети будуть мусіти оперти свою діяльність на автономістах. Они годять ся, щоби границі кождої автономії вказали представителі дотичного народа. — До Берліна доносять з Варшави, що 10 батальон саперів, стоячих табором під Варшавою, збунтував ся. — Положене в Кронштадті дуже грізне. На царськім дворі болять ся, щоби стріли з 12-цалевих армат не досягли Петергофу. Царська родина хоче в тих днях вибрати ся на 10-днєву прогульку яхтом вздовж фінляндського побережа. Всі певні, що царська родина перенесе ся до Царського Села, бо побоюють ся, що ворохобники в Кронштадті будуть бомбардувати Петергоф. Бунт в Кронштадті ширить ся. — Губернатори, котрі до недавна запевнювали, що нема чого побоювати ся, тепер доносять про великі заворушеня і приготуваня до розрухів. У висших бюрократичних кругах запевнюють, що революційні організації незадовго викличуть оружне повстане. — З Чернигова доносять, що ціла околиця наоколо міста стоїть в полоніях. Жиди побоюють ся погрому. — До Варшави доносять, що Чернигів горить. — Про невдачний замах на Трепова доносять: В сих днях приїхала до Петергофу елегантна дама і казала себе замельдувати генералови Трепову. Коли генерал війшов, дама ся хотіла вистрілити з револьвера, але перешкодив їй в тім поліційний аґент, перебранний за льокая. В кілька годин потім поставили ту даму перед військовий суд. Який видано присуд, не відомо.

ново обидженою, хочете знати, чому я наміряю женити ся, а не прийму радше до дому якої дами для вихованя. То іменно хочу вам поженити. Мій малий Альфред то дитина дуже слабо розвинена. Я бажаю, аби він виховував ся на селі. Скоро лиш буде можливим, виїду за границу, на як довго, ще не знаю. В дорозі може мені легко щось приключити ся. Тому мушу мому синові забезпечити правного опікуна. Опікун сам ще не вистане, він має свою власну родину, свої власні інтереси, але мати, така, якою ви зумієте бути для него, буде лише для него жити, буде слабого хлопча хоронити і плекати, доки не виросте і не научить ся самостійно іти в житю. Тепер знаєте причину моєї просьби. Хочете стати матерію мому синові?

— Длячогож не глядаєте жєнщини вашого стану? Чи не маєте відваги зробити таке предложєне якій дамі з столичного міста?

— Простіть, пані, але ваше питанє свідчить о незнаню відносин. Можу цілком спокійно сказати, що не одна, але багато дам з найвисших кругів носило би радо мое ім'я навіть без моєї любови. Мені не бракує відваги спитати їх о то, але не маю відваги дати синові матір, котра ніколи не виповнила би задачі, яку я мушу поставити. Прошу вас о те тому, бо ви дочка доброї і честної матери, котра з найбільшою печаливостию стерегла кождого вашого кроку. Ваш отець був даровитий і незвичайно розвинутий чоловік, котрого я високо поважав. Ви вели тихе, щасливе родинне житє, ріжнородні забави і розривки, які приносять з собою житє в великих містах, були для вас незвістні і ні упередженя, ні немилі спомини не вийдуть з вами до мого дому. За то буду я для вас вірним приятелем, братом і хоронителем. Зійду з сего світа, то буду знати, що любляча рука поведе мого сина, що він найде все охорону і опіку у своїй матери. Як бачите, обоє ми даємо і беремо, але я все таки остану вашим довжником і не гадаю, аби ми мали встидати ся нашого поступку. Моя присутність в Боркові не буде вас за часто непо-

коїти. Я буду лише два місяці перебувати на селі, бо мій смуток ще за сьвіжий, аби я мав позвляти собі на такі тяжкі і сумні спомини. Я сказав вам чесно і отверго вєсо і прошу тепер о вашу відповідь.

Він встав скоро і виглянув крізь вікно, аби їй дати час надумати ся.

Гільда слухала кождого его слова зі страхом і радістю. Они відбивали ся в її серци глибоким відгомном. Ще перед годиною була би дала цілий сьвіт за те, аби лиш один день бути в его товаристві, а тепер?...

Він глядів перед себе, але нічого не бачив. Певність, з якою розпочав справу, перемінилася у него в страх і тривогу. Чи прийме его предложєне, чи відкине? І чим більше минало часу, тим більше пекучим ставало в душі то его питанє; его бажанє перемінило ся в рішучу постанову, він мусів, він хотів єї посісти. Она мусіла стати матерію его сина.

Гільда сиділа все ще на тім самім місци. Її очи були уперто на него звернені, як холодно стояв він перед нею і глядів перед себе, немов би був з заліза, а не з крови і мяса! Чи так виглядає жених?

Ні то не був жених, то не було серце, що запобігало ласки другого серця, то була лиш рука, подавана другої руці.

Она підняла ся і тихо приступила до него. Він обернувся і поглянув зі страхом, питаючи в її очи, що поважно гляділи на него.

— Я годжу ся і приймаю ваше ім'я, пане Фальк. Дай Боже, аби я була доброю матерію для вашого сина.

— Того я певний, панно Гільдо, дякую вам за ваше довіре. За місяць виїжджу за границу. Я радо перед тим оженивсь би, коли не будете мати нічого против того. Коли позволите завести себе яко паню до дому до Боркова?

Сказав послідні слова з гордо закиненою головою.

(Дальше буде).

Н О В И Н К И.

Львів, дня 26-го червня 1906.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішніх іменував старшого комісара поліції Людв. Мильського радником поліції; комісарів поліції: Руд. Рауля і Стеф. Сінкевича старшими комісарами поліції, а конценістів поліції: Ник. Ленкавського і Ад. Смолку комісарами поліції у Львові. — П. Міністер судівництва переніс заступника прокуратора державного д-ра Стан. Шимоповича з Коломиї до Львова і іменував заступниками прокуратора державного судових ад'юктів: Теод. Рожанковського в Ходорові для Львова і Мар. Островського в Галичі для Коломиї.

— **Конкурс на дві стипендії,** кожда по 2000 К річно, з фундації утвореної із складок цілого краю для почгени 25-их роковин вугулення на престол Цісаря Франц Йосифа I. розписує Виділ краєвий у Львові. Убігати ся можуть о ті стипендії молодці уроджені в Галичині, котрі з дуже добрим поступом окіпчили в краю науки в однім з університетів, в політехніці, або в академії штук красних і хотять виїхати за границю для висшого образования в своїм званю. Поданя треба вносити до дня 2 серпня.

— **Річні іспити** з гри на фортепяні, гри на скрипці і сольового співу в „Висшій музичній Інституті“ у Львові відбудуть ся 28, 29 і 30 червня 1906 р., кожного дня від 3-ої години по полудни. На ті іспити осяміляе ся дирекція пропустити родичів елевів і всіх, кому розвій „Висшого муз. Інститута“ лежить на серці.

— **Відложений фестин.** Заповіджений на неділю фестин львівського „Сокола“ в Цустомитах відложено з причини дощу на найблизшу неділю дня 1 липня. Замітити годить ся, що хоч у Львові була в неділю неогода, то в Цустомитах через ціле пополудне не упала ні одна капля дощу.

— **Іспит зрілости** в рускій гімназії в Коломиї відбув ся під проводом інспектора кр. шкіл п. І. Левницького. Здали іспит: Амброзьяк Іван, Аропещь Андрій (з відзн.), Базилевич Анагол, Герасимович Сильвестер, Каратницький Ізидор, Коритовський Тарас, Кузьмич Антін, Лабій Ярослав, Ленкалюк Михайло, Николишин Дмитро, Павлусевич Володимир, Росенський Ярослав, Соломаний Стефан, Срібний Никола (з відзн.), Стасюк Василь (з відзн.), Гарповецкий Володимир, Тердецкий Никола, Тимків Іван, Шанковський Євген, Шенарович Лев (з відзн.), Петровський Євген (екстерн.), Рачковский Генрих (екстерн.) і Вобикевич Никола (приват.): 2 має повторити іспит з одного предмету по фериях, 1 репробований.

— **Загальні збори** філії „Просвіти“ в Камініці стр. відбули ся 19 с. м. при участі крім звичайних членів також представників читальень з найдальших сторін. Дискусія була оживлена, особливо в справі селянських бурс в Камініці, Вуську і Радеківі. Ухвалено вислати депутатів з 5 членів до Львова на загальні збори „Просвіти“ і відкрити памятника Шашкевича дня 29 с. м.

— **Крадіж в поїзді.** З тягарового поїзду Краків-Львів украдено оногоди в ночи коло Білогорща під Львовом 90 шкір на чорно виправлених, вартости 1800 корон. Сімдесят девять шкір найдено в збіжж недалеко місця крадежи, а одинадцять шкір всіпи вже злодії забрати. Шкіри мали на собі печатки Paris і відбитки медалів нагород з різних вистав.

— **Грізний пожар** вибух в пятницю в будинках петербурскої залізничі в Варшаві. Шкода виносить 100.000 рублів.

— **Цікавий процес.** Адвокат в Кракові др. Гуцькевич одержав рішення краківського суду, котрим засуджено російське правительство на заплату суми 1472 корон, належачої ся ему за ріжні заступництва російського правительства. Перед двома літами закладав др. Гуцькевич ексекуційного секвестру перебуваючих в Кракові російських пароходів „Нарва“ і „Сян“, однак суд відмовив тому задоволю. Тепер суд дозволив на ексекуційний секвестер суми 10 мільонів корон до висоти призначеної др. Гуцькевичеві належачости. Тих 10 мільонів корон, на котрі наложив др. Гуцькевич секвестр, зложили беручі участь в останній ро-

сійській позиції. Сума та зложена в „лендербанку“ за опроцентованем 1 1/4% і др. Гуцькевич обезпечив на цій своєю претенсією 1472 корон до російської державної каси.

— **Кровавий напад.** В ночи в неділі на понеділок устроїла собі шайка передміських злодіїв, зложена з 4 мужчин і одної жінчини забаву в будці акцизового стражника коло Зеленої рогачки у Львові. Стражник Михайло Ковальчук, побачивши їх, вигнав пируючих з будки, але они кинули ся на него і почали бвати. На даний сигнал свиставкою прибігли Ковальчукови на поміч стражники Іван Кліщ і Михайло Шпетецкий; поміч була за слаба, бо злодії напали і прибувших і в страшний спосіб всіх трох побили. Стражник Кліщ потерпів такі тяжкі uszkodження, що бере ся зі смертю в шпиталі, куди его відвезено, а також стражник Шпетецкий поважно хорій і безнастанно мліє. Поліція вислідила і арештувала доси трех вищих, а то: Михайла Тибицького, Йосифа Гевчича і Софію Цицуляк, два протчі укривають ся доси, але впадуть без сумніву в руки поліції, котра знає їх назвища і адреси.

— **Індияни в Будапешті.** Американський пољковник Коді, звістий під назвищем Буфальо Біль, приїхав до Будапешту в великою трупою американських Індьян і білих, аби давати представлень. За основу тих представлень мають служити довгі і кроваві борби білих з американськими Індьянами. Індьяни поводили ся в Будапешті як у себе дома і викликали оногодшого вечера кроваву бучу на улиці. Гурток Індьян станув на улиці Керенеш і в безличий спосіб напастував прохожих, жебраючи у них датків. Коли один з прохожих вганьбив тих жебраків, они кинули ся на Малярів а ножами і револьверами. Заки появилася поліція, Індьяни поранили много осіб, а між иншими дві тяжко. Поліція зарядила слідство і поголю за Індьянами, котрі утікли.

— **Самоубійство.** В суботу по полудни кинула ся з балкона другого поверха в домі під ч. 10 при улиці Бартоша Гловацкого у Львові, 23-літня Єлена Каміньска, дочка функціонаря водопроводів і убила ся на місці, розбивши собі голову о каміний брук. Причиною самоубійства мала бути нещасна любов.

— **Загальне зібранє членів Тов-а Бурса св. Івана Хрестителя в Дрогобичи** відбуде ся дня 2. липня з порядком дневним: О годині 7 рано св. Літургія заупокійна за бл. п. членів бурси в церкві св. Тройці; о годині 4 1/2 по полудни отворене загального зібраня після § 4. уставу бурси в комнатах руского касина; відчитанє протоколу з послідних загальних зборів; звіт виділу з его діяльности; касовий звіт; уділене абсолюторії виділови; вибір председателя, шести членів виділу і трох заступників тихже; рішення внесень виділу; рішення відкликів, іменоване членів спомагаючих. — **Конкурс** розписаний на 24 питомців і на інструктора. Речинець до 15. серпня с. р.

— **Непорозуміє,** яке могло скінчити ся сумно, але скінчило ся сьмішно, лучило ся дня 12 с. м. в Отиневичах, бобрецкого повіта. Одному господареві — як звідтам пишуть — укрив хтось полотно з долини, де оно сушило ся. Полотно найшов властитель в жаті на єусіднім полі. Але хотячи відкрити злодія, господар сховав ся вечером коло того жита, дожидаючи, що злодій прийде по полотно. Не знаючи о тім, син згаданого господаря переходив коло того місця, де господар сховав ся. Отець в темноті не пізнав сина і гадаючи, що то злодій, скочив на него і почав душити. Син також не пізнав вітця, почав боронити ся, кинув вітця на землю і став его й собі душити. Видячи, що мнимий злодій бере верх над ним, властитель полотна відкусив ему ухо, аби пізнійше пізнати, хто зламажив ся на его полотно. Син крикнув: „Івалту!“ і аж тепер пізнав отець по голосі сина. Оба, подерті і закровавлені, вернули до дому.

† **Померли:** О. Анатоль Сінкевич, парох в Кушній, жовківського деканата, підзначений крилошанською одежию, дня 25-го с. м., в 50-ім році життя а 27-ім євященства; Андрій Чередиткевич, майстер тесельський і властитель реальности у Львові, в 68-ім році життя.

Т е л е г р а м и.

Відень 26 червня. Австрійська делегация зібрала ся нині на повне засіданє і приступила до дальшої дискусії над військовим бюджетом. Довшу промову виголосив дел. Штравхер з Буковини.

Вашигтон 26 червня. Палата послів приймила іміграційний закон з тою поправкою, що особам, котрі приїздять до Америки, аби охоронити ся перед релігійним або політичним переслідуванєм, не належить того боронити за дла нестачі грошей, або з причини нестачі иншого вимаганого законом услівя.

Варшава 26 червня. Оногоди рано за Вольською рогаткою кількох людей дало до стражника сальву револьверову, в хвили коли вискочив з трамваю, і положило его трупом. Винувники утікли. — Вчєра увійшли до реставрації при ул. Карольковій трєх стражників і один жандарм. Коли засіли за столом, кількох людей сидячих при столі сусіднім розпочало стрілянину з револьверів. Всі чотирі тяжко ранені; один з них помер. Винувники утікли.

Петербург 26 червня. Телеґрами з провинції констатують, що число убійств і рабунків збільшає ся. З Москви доносять о нападі на філію Банку полуднево-російського і о кількох инших рабункових нападах.

Білосток 26 червня. Генерал-губернатором повіта білостоцкого іменований ген. Боговевский.

Коси Нр. I. карпатські, срібно-сталеві, мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тє як бритва найтвердшу траву і збіже, перетинає за одним замахом на стопу, з'уживає ся лиш незначно і мозольну роботу хлібороба робить о половину лекшою. Приятна і легка робота в полі робить радість кождому хліборобови і длятого кождий повинен косити лиш карпатськими срібно-сталевими косами з маркою „Косар“.

Довгота в сантиметрах :
65, 70, 75, 80, 85, 90, 95, 100.
Ціна за одну штуку в коронах :
1, 1.08, 1.12, 1.12, 1.28, 1.32, 1.48, 1.60.

За кождий десяток даю одну даром. Хто замовляє, має прислати 2 корони задатку. Без задатку не висплав ся.

Коси Нр. II. Карпатські, срібно-сталеві по 2 сотники за сантиметр, значить ся, кількох сантиметрів довге коса, тільки разів по 2 сотники. За кождих 10 кіє даю одну даром. Хто замовляє, повинен прислати 2 корони задатку. Без задатку не висплав ся.

Коси Нр. III. Золоті, з анґлійської сталі, широкі.

Довгота в сантиметрах :
65, 70, 75, 80, 85, 90, 95, 100.
Ціна за одну штуку в коронах :
2.10, 2.20, 2.30, 2.40, 2.50, 2.60, 2.70, 2.80.

Серпи озубрені з анґлійської сталі, жнуть дуже добре збіже і легко перетинають, так що не чути в руках. Одна штука 60 сот. Хто замовляє 20 штук, дістає 2 серпи даром.

За кождий десяток даю одну косу даром а до кождої коси даю брусок, мармуровий камінь до острєня.

Василь Бачнур, Струтин вижний
посл. поч. Долина к. Стрия.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

Кредит особистий
для урядників, офіцерів,
учителів і т. д. Самостійні
товариства шадничо-позичкові
урядників уділяють під най-
користійшими умовами і на
довготітні сплати позички осо-
бисті. Адреси консулції подає
безплатно Zentralleitung des
Beamten-Vereines, Wien I.,
Wipplingerstrasse 25.

Інсерати

приймає

**Агенція
дневників**

Ст. Соколовського
Львів, Пасаж
Гавсмана ч. 9.

Головна
Агенція дневників і оголошень
у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всі дневники
краєві і заграничні
по цінах оригінальних.

БІЛЕТИ ІЗДИ

на всі залізниці

краєві і заграничні

продає

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Агенція залізниць держ. Ст.

Соколовського,

Головна агенція дневників

СТ. СОКОЛОВСЬКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошення до всіх днев-
ників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Газети Львівської“ може
приймати оголошення виключно лиш ся агенція.